

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski (spr.)
Sędziowie	SSO Antoni Czeszkiewicz SSO Grażyna Zielińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z wniosku **Gminy F.**

z udziałem P.P.U.H. (...) i Przedsiębiorstwa (...) S.A. w S.

o złożenie do depozytu

na skutek apelacji uczestnika postępowania Przedsiębiorstwa (...) S.A. w S.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 17 lutego 2014r., sygn. akt I Ns 92/14

postanawia:

1. Sprostować niedokładność zawartą w postanowieniu Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 17 lutego 2014r. , sygn. akt INs. 92/14 w ten sposób, że w miejsce określenia nazwy uczestnika postępowania - PPHU (...) i (...) R. G. użytej w sentencji i uzasadnieniu wpisać – P.P.U.H. (...) R. G. oraz w miejsce - (...) S.A. w S. wpisać - Przedsiębiorstwo (...) S.A. w S..

2. Oddalić apelację.

Sygn. akt: I. Ca. 151/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Suwałkach zezwolił Gminie F. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 253.919,47 zł

stanowiącej zapłatę części ceny za wykonanie robót budowlanych przy

budowie kanalizacji sanitarnej wraz z oczyszczalnią ścieków, która to kwota ma zostać wydana jednemu z uczestników postępowania P.P.H.U. (...) w E. lub (...) S.A. w S., po rozstrzygnięciu sporu, któremu z nich należność przysługuje.

Na podstawie art. 467 pkt 3 k.c. i 693¹ k.p.c. Sąd ten uznał, żądanie wnioskodawczyni za uzasadnione, albowiem w treści wniosku wskazała zobowiązanie, w wyniku którego powstał po jej stronie obowiązek świadczenia oraz sytuację, w której doszło do powstania sporu co do osoby wierzyciela.

Powyższe postanowienie zaskarżył uczestnik postępowania Przedsiębiorstwo (...) S.A. w S., zarzucając Sądowi I instancji:

1) naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 467 pkt 3 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie w sprawie, podczas gdy właściwa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że nie ma on zastosowania, ponieważ nie powstał spór między stronami - kto jest wierzycielem,

2) naruszenie przepisów procedury, a mianowicie:

a) art. 693 pkt 4 k.p.c. poprzez błędną wykładnię tego przepisu oraz przyjęcie, że wskazany przez wnioskodawczynię warunek wydania depozytu spełnia wymagania określone w tym przepisie to jest podaje warunek, pod którym wydanie depozytu ma nastąpić, podczas gdy właściwa interpretacja prowadzi do wniosku, że nie jest to właściwe określenie warunku,

b) (...) k.p.c. poprzez błędną wykładnię tego przepisu oraz przyjęcie przytoczone przez wnioskodawczynię okoliczności uzasadniają złożenie kwoty 253.919,47 zł do depozytu, podczas gdy właściwa interpretacja tego przepisu winna prowadzić do oceny przeciwnej w szczególności w związku ze wskazaną przez wnioskodawczynię podstawą prawną złożenia kwoty 253.919,47 zł do depozytu to jest art. 143 ust. 5 pkt 2 ustawy prawo zamówień publicznych, która to podstawa nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Mając na względzie powyższe, uczestnik postępowania wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu, zwrócenie wnioskodawczyni kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie - w wypadku nieuchylenia zaskarżonego postanowienia - sprostowanie oznaczenia stron postępowania poprzez zastąpienie PPHU (...) R. G. na PPHU (...) oraz (...) S.A. w S. na Przedsiębiorstwo (...) S.A. w S..

W odpowiedzi na w/w apelację, wnioskodawczyni Gmina F. i uczestnik postępowania R. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) w E., wnieśli o jej oddalenie oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację uczestnika postępowania należy uznać za bezzasadną.

Przede wszystkim należy zauważyć, że kognicja sądu w postępowaniu o złożenie do depozytu sądowego jest bardzo ograniczona. Według stanowiska judykatury obejmuje ona jedynie badanie, czy w świetle przytoczonych we wniosku okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Sąd nie rozstrzyga w tym postępowaniu, czy złożenie do depozytu sądowego jest – w świetle prawa materialnego usprawiedliwione ani nie przeprowadza, co do zasady postępowania dowodowego. Podobne stanowisko wyraził SN w uchwale z 5 grudnia 1986 r., III CZP 62/86 OSNCP 1987 nr 10, poz. 146 i postanowieniem z 11 lipca 1996 r., III CRN 18/96 Prok. i Pr. 1996 nr 12 poz. 45.

Te poglądy znajdują odzwierciedlenie w art. 693¹ k.p.c., według którego Sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenia do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni wskazała jako podstawę prawną swego żądania przepis art. 467 pkt 3 k.p.c. wyrażając wątpliwość kto jest wierzycielem z tytułu wynagrodzenia za roboty budowlane. Według wnioskodawczyni istnieje niepewność, czy naliczona przez podwykonawcę - uczestnika postępowania (...) S.A. w S. kara umowna jest zasadna, skoro Gmina jako zamawiająca nie obciążyła wykonawcy żadnymi karami umownymi. Wnioskodawczyni nie

była w stanie rozstrzygnąć sporu między wykonawcą i podwykonawcą, a więc wstrzymała płatność wobec wykonawcy na zabezpieczenie roszczeń podwykonawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego, niewątpliwie spór co do należności z tytułu kar umownych istnieje w formie procesu sądowego, który toczy się przed Sądem Okręgowym w Suwałkach pod sygn. akt: I. C. 234/14 z udziałem stron niniejszego postępowania. Należność ta związana jest z tym, że Gmina F. ze względu na odpowiedzialność solidarną wobec podwykonawcy z tytułu robót budowlanych stosownie do treści (...) § 5 k.c. nie jest w stanie przesądzić kto jest wierzycielem ani wysokości wierzytelności. W tych warunkach Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji nie są trafne. Zauważyć bowiem należy, że rolą Sądu Rejonowego w postępowaniu depozytowym nie jest ocena prawdziwości twierdzeń wnioskodawcy, w świetle powyższego należało uznać, że złożenie do depozytu sądowego znajduje podstawę prawną w art. 467 pkt 3 k.c.

Nie można również podzielić zarzutów uczestnika postępowania dotyczących naruszenia art. 143c ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, albowiem przepis ten nie był podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia. W związku z powyższym zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia powyższego przepisu nie zasługiwał na uwzględnienie, chociaż rzeczywiście nie znalazłby on zastosowania w przedmiotowej sprawie, albowiem przedmiotowa umowa została zawarta w dniu 12 października 2012 r., a do umów w sprawach zamówień publicznych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1473) stosuje się przepisy dotychczasowe. W związku z tym zarzut naruszenia powyższego przepisu nie mógł być podstawą zmiany zaskarżonego postanowienia.

Na zasadzie art. 350 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy w oparciu o odpis KRS apelującego (k. 30-31) oraz zaświadczenie uczestnika postępowania R. G. o prowadzeniu działalności gospodarczej (k. 32) sprostował oczywistą omyłkę zawartą w treści zaskarżonego postanowienia dotyczącą określenia nazw podmiotów uczestniczących w niniejszym postępowaniu.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.